
MLADÁ FRONTA
EPIC
Kdopak je ta Zrzka?
ALICE CLAYTONOVÁ

EROTIC

Alice Claytonová

Kdopak je ta zrzka

Mladá fronta

Přeložila Andrea Felcmanová

Copyright © 2012 by Alice Clayton
Translation © Andrea Felcmanová, 2013

KAPITOLA PRVNÍ

„*Jako* uvědomuješ si, že už jsem tě nahou viděla, že jo?“ křičela Holly přes dveře ložnice.

„Jasně, brouku, ale už je to nějakej ten pátek. Nemyslím, že jsi připravená na tohle,“ bránila jsem se.

„Myslíš svý sulcovitý tělo?“ ozvala se zase Holly.

„Tohle že říkáš polonahý holce? Taky bys mohla mít lepší odhad. Teď z toho budu mít komplexy, ty pipino jedna.“

„Tak to je příliš tvrdý, Grace.“

„To znělo jako sexuální narážka,“ zamumlala jsem.

„Páni,“ zaslechla jsem ji, zatímco jsem se potichu pro sebe smála a snažila se narvat si zadek do nových, tak nízkých bokovek, že by je snad měli zakázat.

„Tak *dost,*“ prohlásila Holly. „Počkej, pomůžu ti. Koukej zatáhnout břicho, Grace!“

Prohnala se dveřmi a vzápětí zabrzdila, aby se podívala, jak s kalhotami na posteli zápolím. Ležela jsem tam v úchvatné krajkové podprsence broskvové barvy, napůl nasoukaná do těch zpropadených džín. To Holly mě přesvědčila, abych si je koupila, přestože jsem věděla, že už zdaleka nejsem ve věku, abych je předvedla, jak by si právem zasloužily. Jenže Holly pokaždé našla způsob, jak mě dostat tam, kam chtěla (pod záminkou, že ví, co je pro mě nejlepší). A věřte tomu nebo ne, měla skoro vždycky pravdu.

„Náramnej vršek,“ pochválila mi podprsenku. „Mám sehnat kleště a vytáhnout ti ten zip nahoru sama? Neviděly jsme to jednou v nějakým filmu?“ dumala a odbočila tím od tématu.

„Jo, jo, viděly… Pomoc by mi bodla. Budu ti nadosmrti vděčná. Ale byla bych radši, kdybysme chodily znova zahalený,“ odpověděla jsem a snažila se ze všech sil vydržet na posteli v téhle prapodivné pozici.

„To vidím. Dobrá, nedýchej,“ upozornila mě a chňapla za okraj džínů. Zatahovala jsem břicho tak usilovně, až zip nakonec dopnul. Zato já skoro nedýchala.

„Kristepane. A mám po děloze. Uff, přežila to,“ naříkala jsem.

Ty džíny byly neuvěřitelně těsné a já jsem byla strašně pyšná, že je mám na sobě. Tělem mi projel pocit vzrušení, jako když trenérka hecuje holky „á jdeme“. Zrovna tak to ale mohlo být nedostatkem kyslíku kvůli tomu pruhu džínoviny, který mi bránil se nadechnout.

Říkají vůbec ještě trenéři „holky, á jdeme“?

Budu o tom muset asi ještě trochu popřemýšlet.

Holly mi pomohla slézt z postele. Otočila jsem se, abych viděla, jak mi ty prvotřídní džíny padnou. A zároveň si nepřála nic jiného, než abych je ze sebe zase stáhla. Stejně jsem se ale přistihla, že občas mrkám do zrcadla, abych se ujistila, že jsem to skutečně já. Holly si všimla, jak se pozoruju a zahihňala se.

„Seš v nich fakt kus, zlato. Hned bych si dala říct.“

„To mám radost, Holly. Dík.“ Usmála jsem se na oplátku a dál přitom pózovala před zrcadlem. Začala jsem tancovat ve stylu Vogue a chichotala se.

„Grace, uklidni se. Tohle pózování, no, nevím. Čemu tím prospěješ?“ Zasmála se Holly a při odchodu z ložnice mi ukázala palcem nahoru.

Nedávno jsem docela dost zhubla a celkově jsem teď byla v lepší kondici než na vysoké. Holly na mě byla pyšná a chválou nešetřila.

S Holly Newmanovou jsme se seznámily na univerzitě. I když jsme obě měly jako hlavní zaměření divadlo, ona brzy zjistila, že dává přednost zákulisí, hlavně jeho obchodní stránce. To já byla rozená herečka. Po celou dobu školy jsme společně spřádaly plány, jak dobýt svět slávy. Holly si vysnila, že bude mít vlastní agenturu a bude se starat jen o ty největší talenty – zkrátka že bude pracovat s umělci s podobnými kreativními představami. Já naopak žila herectvím. Chtěla jsem být slavná, slavná a do třetice *zatraceně* slavná.

Na pobřeží zamířila Holly šest měsíců přede mnou, a když jsem tam konečně dorazila já, měla už svoji cestičku nahoru napůl prošlapanou. Začala jako pomocná manažerka v jedné z nejvýznamnějších agentur ve městě. Pro umělecký management byla jako stvořená. Věděla, kdy musí být tvrdá a kdy s druhými zacházet jako ve vatičce. Věděla, kdy se vyplatí za své umělce bojovat a kdy chystat půdu pro budoucí projekt. Když jsem přijela, dohodila mi u nich brigádu. Byla jsem u vytržení, jak dobře se dokázala pohybovat ve světě, který spíš patřil mužům. S tak krásnými blond vlasy, skvělou postavou a vytříbeným vkusem se jí neustále někdo ptal, proč pracuje za kamerou a ne před ní. Ta holka prostě neměla chybu. Jenže ona se pokaždé jen zasmála a prohodila: „To není nic pro mě.“ A pak dřela jako mezek, aby nikdo nepochyboval o tom, že si své uznání v oboru zaslouží.

Když jsem poprvé přijela do L. A., zamilovala jsem si ho. Nastěhovala jsem se k Holly, začala brát hodiny herectví a pracovala u ní v agentuře. Po nocích jsem se navíc živila jako servírka v restauraci v Santa Monice. Přišlo mi, že žiju tím pravým hollywoodským stylem života, o němž jsem odjakživa snila.

Asi po šesti měsících přesvědčila Holly šéfa, abych přišla na čtenou zkoušku s tím, že by mě mohli zastupovat**.** Při přípravě jsem nic neponechala náhodě, četla jsem dobře, fotky se povedly… a pak jsem čekala. A čekala. Pořád dokola čekala. Nakonec souhlasili, že mě přijmou, pokud si mě Holly vezme pod svá křídla.

Začala mě posílat na konkursy, a tak jsem na ně chodila jako divá. Chodila jsem na všechny konkursy v celým zatraceným městě a byla jsem vážně dobrá. Jenže ty ostatní taky.

Nedostala jsem jedinou zakázku.

Na středozápadě, na míle daleko od L. A., vám nikdo neřekne, že každá, co se přistěhuje do Hollywoodu, má pocit, že si tu z ní všichni sednou na zadek. Všechny si myslíme, že jsme nejhezčí, že jsme jedinečné. Všechny si myslíme, že jedině my máme vstupenku do Hollywoodu. Všechny se snažíme si namluvit, že máme výjimečný a opravdový talent, že máme světu co nabídnout. A nedokážeme pochopit, proč o žádnou práci ani nezavadíme.

Problém je v tom, že v L. A. nestačí mít pěkný obličej, protože ten se dá vyretušovat. Ani pěkná figura vám moc nepomůže, protože každý má plastiku na místech, o kterých ani nevíte, že existujou. Nestačí se dokonce ani uculovat, pohazovat vlasy a mít vtipné hlášky, protože v tomhle už před vámi zabodoval někdo jiný. Z množství lidí, kteří ročně přijedou do L. A., se jich stejně tolik vrací se sklopenou hlavou zpátky do rodného města a bývalým spolužákům ze střední u skleničky vypráví, jak „žili v Kalifornii“.

Já dopadla úplně stejně – v Los Angeles jsem vydržela všehovšudy osmnáct měsíců a pak odtáhla zpátky a přitom se poprvé v životě cítila jako ten největší lůzr. Nechala jsem nad sebou zvítězit město a herecký průmysl.

Jenže teď jsem zpět. Trvalo mi deset let, než jsem se vrátila na místo činu, a teď… teď už neodejdu nikam.

* * *

Holly u sebe pořádala večírek na oslavu založení svojí nové společnosti. Nedávno odešla z vysoké pozice u jedné významné agentury, a tak pozvala blízké přátele a několik herců a hereček, které zastupovala. Bylo tu i pár těch, co se rozhodli zůstat u původní agentury, ale většina šla za Holly, protože v budování kariéry, zvlášť u začínajících herců, byla jedinečná.

U Holly jsem byla od té doby, co jsem se do L. A. vrátila. Bydlela nahoře v kopcích. Dařilo se jí nad poměry, a tak si pořídila skvělý dům kousek od Mulholland Drive s výhledem na město.

Čímž se dostáváme k těm hříšně nízkým bokovkám. Jako třiatřicetiletá holka, která už má zaděláno na určité problémy s postavou, jsem si řekla, že tuhle párty budu muset ukočírovat právě v těchhle džínách. Oblékla jsem si k nim vcelku konzervativní tyrkysovou tuniku a nohy obula do nádherných páskových botiček s plně odhaleným palcem.

Vlasy jsem si nechala rozpuštěné, což mívám zřídkakdy. Holly mi však pro dnešní večer zakázala jakékoli gumičky. Odpoledne jsme si zašly ke kadeřníkovi, a tak se teď moje zrzavá hříva mohla pochlubit spoustou jemných kudrlinek. Kadeřník si své peníze opravdu zasloužil, a dokonce i *já* jsem musela uznat, že ty kudrlinky, umyté šamponem z reklamy, stály za to.

Večírek byl v plném proudu a všichni se výborně bavili. Protože Holly nabírala jen talenty, do kterých chtěla sama investovat, byli tito lidé zároveň i jejími přáteli. A protože tu byli pečení vaření, stali se i přáteli mými.

„Grace, to snad nemyslíš vážně. Feldman je přece víc sexy než Haim."

Naprosto jsem se zabrala do rozhovoru se scenáristou Nickem, kterého Holly znala už léta. Od chvíle, co jsem se do L. A. vrátila, patřil i k mým kamarádům. Člověk u něj vždycky mohl počítat s tím, že bude na večírku výborným bavičem. Dneska večer jsme se nalévali martini s vodkou. A že to byly poctivé koktejly. Nick čekal na příjezd jednoho herce, kterého začala Holly nedávno zastupovat. Měl prý dobře našlápnuto, aby se stal velkou hvězdou. Já jsem ho ještě neviděla, ale podle Nicka měl být, cituju: „K sežrání, k nakousnutí… malinko neupravenej, ale takovým tím sexy způsobem." A taky jeho britský přízvuk líčil jako „úžasnej", „úchvatnej" a měl z něj být „úplně hotovej".

Jo, Nick je „gay"…

„Dobrá," začala jsem. „Připouštím, že Corey Feldman v *Rošťácích* fakt neměl chybu a ve *Stůj při mně* mu to docela seklo, ale mýmu Lucasovi

nesahá nikdo ani po kotníky," protestovala jsem, odhodlaná tohle kolo vyhrát. Nedávno jsme se dostali do podobné diskuse na téma Steve Carell versus Ricky Gervais a neskončilo to dobře. Ne všichni z toho vyšli bez újmy.

Najednou jsem za sebou zaslechla pochechtávání a pak někdo pronesl s „úžasným" britským přízvukem: „Myslím, že Haim jednoznačně vede, už jen proto, že mohl políbit Heather Grahamovou."

Otočila jsem se, abych ocenila, jaký má tento nově příchozí znalec *Řidičáku* vskutku slušný přehled, a poznala jsem ho.

„Jé, ty jsi ten Šíleně sexy vědátor!" vyhrkla jsem bez rozmyslu, a sotva to ze mě vypadlo, zakryla jsem si pusu. Rázem jsem zčervenala. Holly měla fotku tohohle chlápka na počítači a už asi měsíc o něm mluvila jako o Šíleně sexy vědátorovi. Byl jejím novým klientem – tou novou hvězdou. Věděla jsem, že hraje hlavní roli ve filmu, který má sice vyjít až na podzim, ale už teď ve městě způsobuje pěkné haló. Já o něm moc nevěděla, ale bylo mi jasné, že Holly je celá pryč, že toho herce zastupuje.

Šíleně sexy vědátor se trochu zmateně a rozpačitě uculil. Tušil vůbec, jak sexy je ten jeho úsměv?

No jasně. Věděl to moc dobře.

Podal mi ruku a krásnou britskou angličtinou odpověděl: „No vlastně jsem šíleně sexy Jack Hamilton."

KAPITOLA DRUHÁ

Slyšela jsem, jak se za mnou Nick nadechl tak prudce, až mě málem porazil, jen aby si s Jackem mohl podat ruku. Jacka tím překvapil.

„Čau Jacku. Já jsem Nick. Viděl jsem tě ve filmu *Její lepší polovička.* Byl jsem z toho úplně u vytržení! A taky jsem viděl tvoje fotky v *Entertainment Weekly. Ne* že by z tý titulní stránky všichni zrovna šíleli, ale já teda rozhodně jo! Fakt netuším, proč všichni tak řešili, že na sobě máš tu skotskou sukni? Máš skvělý nohy. Žiješ teď v L. A.? Nemůžeš se dočkat, až půjde *Čas* do kin, co? Ty kráso, ty jsi ale pěknej." Nick zapomněl dýchat a odmlčel se jen proto, že mu došel kyslík.

Během jeho verbálního útoku jsem pozorovala, jak se výraz Jackova obličeje postupně mění. Od překvapení, po zmatek, údiv, až k téměř neznatelnému smíchu. Rozesmála jsem se a vysvobodila ho z Nickova stisku.

„Klídek, chlapče. Jackovi můžeš vykládat celou noc, jak je pěknej, ale nesmíš ho takhle šokovat a vyděsit během prvních pěti minut," pronesla jsem a obrátila se k Jackovi. „Čau, já jsem Grace Sheridanová – šíleně sexy Grace Sheridanová. Ráda tě poznávám." Potřásla jsem mu rukou, zatímco Nick vedle mě těžce oddechoval. „A jo, docela pěknej *seš*," dodala jsem a Jack se na mě usmál.

Dlouze jsem se na něj zadívala. A protože už jsem se konečně vzpamatovala, viděla jsem vysokého, štíhlého muže, skoro o hlavu většího než já. Na sobě měl seprané džíny, černé tričko hnutí Anonymous a šedou mikinu na zip. Proboha! A tohle snad byly martensky? Na hlavě měl starou šedivou kšiltovku a na tváři se mu klubalo strniště, což v jeho případě rozhodně nebylo na škodu. Zdálo se, že je se svým vzhledem spokojený. Na okamžik jsem si představila, jak se k sobě tiskneme.

Ten kluk vypadá tak mladě, že bys mohla bejt jeho matka, Grace.

Pravda, jenže to bych si ho musela uplést už na druhým stupni…

Zavrtěla jsem hlavou, abych ze sebe ten pocit setřásla. Vtom jsem uviděla Holly, jak si razí cestu přes kuchyni, aby Jacka pozdravila.

„Ahoj zlato. Jak se máš?" zeptala se. Položila mu ruku kolem ramen a naklonila se, aby mu dala pusu na tvář.

„Dobře, díky. Právě jsem se seznámil s Grace a ehm, Nickem, mám pravdu?“ Jack se znovu usmál, až Nick začal slintat. Když jsem viděla, že se o Nicka pokoušejí mdloby, chytil mě záchvat smíchu. Jack na mě spiklenecky mrknul a já se na něj na oplátku zakřenila.

„Grace je prostě moje holka,“ pronesla Holly. „Známe se *snad* celou věčnost. A Nick, Nick je, no, je nepostradatelnej,“ dodala škádlivě.

Nick se zatvářil naoko rozmrzele a odpověděl: „Ty jedna potvoro. Prosím tě, kde najdeš dalšího chlápka, kterej tě vezme na *New Kids on the Block*? A bude předstírat, že je to pracovně?“

Rozesmála jsem se, až jsem koktejl málem vyprskla. Holly byla jednou z největších tajných fanynek *New Kids*, které jsem znala. A já jednou z mála, kteří o jejím tajemství věděli. Možná proto, že jsme pro tuhle skupinu měly slabost obě.

„Nechápu, proč se smějete, slečno Dokonalá,“ pronesl Nick a obrátil svůj pohled ke mně. „Sama pořád fantazíruješ o Joey McIntyreovi jako nějaká třináctka!“

„No, uznávám, že jsem jím posedlá. Kdyby tady teď Joe byl, vrhla bych se na něj. Nemám v sobě kouska studu,“ dobírala jsem si ho taky a přitom ucucávala zbytek martini. Jack se ke mně naklonil a pošeptal mi tak, aby ho Holly slyšela: „Proto chce, abych šel na konkurs na další film od Donnieho? Mám bejt ve střehu?“.

Byl tak blízko, že jsem si konečně všimla jeho očí. Páni, ty byly pronikavé. Tmavé, smaragdově zelené se zlatavými tečkami.

Tenhle kluk musí mít fakt pestrej sexuální život.

Naklonila jsem se k němu ještě blíž a pošeptala: „Jen když po tobě bude chtít, abys jí zatancoval. Na to si dávej bacha.“

Zatímco ho Holly brala za ruku a pomalu odváděla pryč z kuchyně, svůdně se na mě usmál. „Dobrá, mládeži. Potřebuju, aby se Jack seznámil s pár lidma. S váma dvěma to vyřeším potom.“ Zamířili spolu do obýváku, ale Jack nám ještě přes rameno zamával, což mě a Nicka rozesmálo.

„Tys tomu dal, Nicku. To je ten tvůj luxusní fešáček, nad kterým ses rozplýval celej večer?“

„Nedělej, že se ti nezdá sladkej. Viděl jsem, jaks ho sjela pohledem,“ hájil se. Pak se naklonil zpátky k pultu a začal se ovívat. „Udělal jsem ze sebe pěknýho blbce! Chtěl jsem se víc krotit, ale nedokázal jsem zavřít klapačku! Fakt jsem mu řek, že je pěknej?“ ptal se. Při vzpomínce na tu scénu mu zčervenaly tváře.

„Jo, tos řek. Ale žádný strachy. Když jsem se sem přistěhovala poprvý, potkala jsem jednoho herce z *Pobřežní hlídky.* Sledovala jsem ho celou

cestu z produkce až do pekařství, a když se na mě konečně podíval, zamumlala jsem „Hasselhoff" a pak utekla a schovala se v uličce s polívkama. Je mi trapně, kdykoli ten kelímek s instantní nudlovou polívkou jen zahlídnu," uklidňovala jsem ho.

„Fakt *nechápu*, že si tu polívku *pořád* kupuješ. No nic. Pojď, půjdem trochu do těch hezounků. Malinko zašpásujem!" nadhodil Nick a znovu mi dolil do skleničky s martini pořádnou porci vodky, takže jsem z toho měla pěkný driják. Zasmála jsem se a snažila se ignorovat to nervózní šimrání v podbřišku, když jsem od vedle zaslechla známý britský přízvuk.

* * *

Později večer jsme s Holly vyšly na terasu, abychom se pokochaly výhledem na město. Pomalu jsme usrkávaly čtvrtý koktejl a zapíjely její úspěch. Nick nám přišel dát dobrou noc a přitom mi ovinul ruku kolem pasu.

„Dobrá, kočky, já to balim. Buďte hodný holky a dávejte bacha, aby si s sebou domů nikdo neodved mýho fešáčka. Chci mít jistotu, že zůstane neposkvrněnej až do chvíle, než ho přesvědčím, aby změnil orientaci," žertoval a přitom významně ukázal prstem na Holly.

„Jak víš, že není na kluky, Nicku?" zeptala jsem se.

Holly se zasmála a řekla: „Ale zlato, Jack je absolutní terno, něco takovýho už tady dlouho nebylo. Holky mu lezou do postele noc co noc. Nijak se tím nechlubí, ale spí s nima."

„Bože ne! Už to nemůžu poslouchat. Nebo se z toho utrápím. Jdu se domů vyplakat k Manilowovým písničkám," zanaříkal Nick, a když vcházel zpátky dovnitř, vrhnul po nás obou psí pohled. Cestou minul Jacka, který se bavil se dvěma holkami u piana a na Nicka mrknul. Zaslechla jsem Nicka, jak na Jacka zabručel „provokatére jeden", a Jackův smích.

„Takže beru, že je sladkej," prohodila jsem. „Který holce by se nelíbil ten jeho přízvuk? Ale proč se má stát takovou hvězdou? Nick se zmínil o nějakým novým filmu… *Čas* nebo tak něco?" přisunula jsem se k Holly a společně jsme pozorovaly Jacka, jak se baví s těmi dvěma. Smály se všemu, co řekl. Všimla jsem si, že si neustále kouše spodní ret.

Je nervózní?

„Grace, to myslíš vážně? To nemůžeš myslet vážně. *Čas?*" Na chvíli se odmlčela a nevěřícně na mě zírala.

„Cože? Něco mi uteklo?" Lámala jsem si hlavu ve snaze si vzpomenout, jestli už jsem o tom filmu něco nezaslechla. Nic mě ale nenapadalo.

„Copak tys nikdy nečetla povídky *Čas*, podle kterejch byl ten film natočenej? Ty o nich fakticky nic nevíš?“ ptala se šokovaně.

„Hele, v poslední době nevím, kde mi hlava stojí. Neměla jsem moc času na čtení. A krom toho víš, že čtu hlavně literaturu faktu,“ odpověděla jsem a znovu se zadívala na Jacka přes Hollyina čistoskvoucí francouzská okna.

„Je to soubor povídek pro jeden ženskej časopis. Jak ti to sakra mohlo utýct?“ vyhrkla a koukala na mě, jako kdybych spadla z višně.

„O čem to je? Proto je Nick na ten film celej nažhavenej?“ vyptávala jsem se.

„Grace, buď zticha a poslouchej mě. Tyhle povídky maj všechno, po čems kdy toužila: vášeň, lásku, dobrodružství, sex, humor. Prakticky každá ženská, kterou znám, je zbožňuje! Hlavní postavou je Joshua – teda to ti povím. Je to takovej sexy vědátor, kterej cestuje časem a v každý povídce se nachází v jiný době. Joshua, ty bláho! On je to takovej trouba, ale rozkošnej trouba, a v každý povídce má jinou ženskou. Ten film bude trhák!“ vypískla. Byla z toho celá pryč.

„Hmm, no nevím. Romantickým příběhům většinou neholduju. Na můj vkus trochu slaďák, víš? Nemusim moc ani sci-fi. To fakt nežeru. Mluv o něčem historickým – ne o beletrii, co třeba ta nová knížka o Lincolnovi?

„No to snad ne! Mohla bys laskavě přestat mluvit o historický literatuře faktu?“ přerušila mě Holly. „Upřímně řečeno, je to jako by ses chystala do domova důchodců. A *Čas* žádnej slaďák není, je to… Ach jo, to se nedá popsat! Proto jsou z toho filmu všichni tak vyřízený – a proto je teď Jack tak žádaný zboží. Jack *je* Joshua. Ženský v celý týhle zemi umírají touhou, aby už ten film vyšel. Bože, nemůžu se dočkat, až si ty povídky přečteš! Přísahej mi tady a teď, že si je přečteš!“ žadonila a přitom postupně zvyšovala hlas. Jednou jedinkrát předtím jsem ji viděla takhle rozrušenou. To šlo o Donnieho Wahlberga.

„Ježíš, dobře, hlavně se uklidni,“ řekla jsem. „A nekňuč, proboha! Tak já si je teda přečtu,“ slíbila jsem a všimla si, že k nám přichází Jack.

„Jacku, tak tohle si fakt poslechni,“ začala Holly. „Grace nečetla povídky *Čas*. Dokonce ještě ani neslyšela o tom filmu!“ vykřikovala Holly, zatímco vcházel na terasu. Ty dvě chichotající holky nechal stát opodál. Dramaticky se na mě zadíval, pak mě popadl a přitiskl si mě k sobě.

„Uteč se mnou,“ zašeptal, lehce se odtáhl, aby na mě viděl, a vzal můj obličej do dlaní. Holly se za námi smála. A já se jen nervózně uculovala, než jsem dostala situaci pod kontrolu.

„Běžně žádáš ženy, který náhodně potkáš, aby s tebou utekly, Jacku?“ zeptala se Holly. Sundal mi ruce z obličeje a předstíral obdiv.

„Náhodně? Tentokrát jsem to myslel vážně!“ hájil se. „Říkal jsem ti přece, že uteču s první ženskou, která nebude znát tenhle přihlouplej film. A že si spolu dáme sladký dostaveníčko, abysme uspokojili bulvární tisk. Jaký to mám štěstí, že se tahle zdá bejt normální?“ zavtipkoval.

„Na tvým místě bych nedělala unáhlený rozhodnutí. Ještě nevíš, jak moc jsem nenormální,“ pronesla jsem a založila ruce v bok.

„Jacku, musím tě upozornit, že to nemá v hlavě v pořádku,“ varovala ho Holly. „To není nic pro tebe. Dej na mě, vím to. Znám Grace od vejšky a je šílená,“ tvrdila Holly a hodila do sebe zbytek koktejlu.

„Počkej, tohle je Grace? Tvoje nejlepší *kámoška* Grace? Ta, která nechává hory pytlíků Chex Mix po celým baráku?“ zeptal se a díval se z jedné na druhou.

„Přesně tak, to je moje Gracie. Jen se jí zeptej, *proč* nechává hory pytlíků slaných krekrů po celým baráku,“ dobírala si ho Holly, zatímco se na mě Jack tázavě díval.

Hodila jsem po ní pohledem. „Takže ze všeho nejdřív ti pěkně děkuju, že o mně šíříš po celým městě takovýhle povídačky, ty jedna. A dovol mi, abych to uvedla na pravou míru. Po domě se neválej žádný hory pytlíků. Těm malinkejm slanejm Melba toastíkům se radši vyhejbám, takže kdykoli načnu pytlík s krekrama, toastíky vyndám, abych je nemusela jíst. Díky tomu jsou případným zájemcům k dispozici,“ skončila jsem a ukázala Holly zvednutý prostředníček.

„Já náhodou Melba toastíky miluju,“ přiznal Jack a usmál se na Holly, které došlo, že mu tahle konverzace sedí.

„Tak jo, až budu mít příště zas nějaký v zásobě, schovám ti je… Takže pokud tě přepadnou chutě…“ nabídla jsem mu.

„…vždycky jich pár mám. Ale tenhle plán se mi zamlouvá,“ pokračoval. Holly nad námi zakroutila hlavou. Všimla jsem si, že k nám na terasu přicházejí ty dvě holky, s nimiž se předtím Jack bavil. Blížily se z obou stran. Holly na Jacka rychle zamrkala a táhla mě s sebou do domu.

„Uvidíme se později, zlato. Než odejdeš, nezapomeň se se mnou přijít rozloučit,“ zavolala na něj přes rameno, zatímco jsme po břidlicových dlaždičkách mířily dovnitř.

„Dej mi vědět, až budeš mít zájem o to dostaveníčko,“ utrousila jsem přes rameno já a mrkla na ty holky, které očividně nechápaly. Prostě jsem nemohla odolat.

„Ty, já a toastíky." Uculil se.

„Odkdy si k sobě domů zveš fanynky?" zeptala jsem se, když jsme byly uvnitř.

„Fanynky? Jó, to myslíš ty dvě? Zlato, ta blondýna je právničkou v zábavním průmyslu a ta bruneta je PR manažerkou. Ale támhle britskej klučina způsobil, že se chovaj jako uhihňaný slepice." Usmála se vědoucně a já se otočila na ty tři na terase. Jack stál uprostřed a ony se na něj lepily, co to jen šlo. Zachytil můj pohled a rozpačitě se na mě usmál.

Jako fakt právnička… ty povídky musí být zatraceně dobrý.

Asi o hodinu později, když se večírek pomalu ubíral ke konci, jsem byla v kuchyni a zobala krekry, abych trochu zmírnila účinek těch předešlých pěti koktejlů martini. Jak jsem se tak na žulovém pultu opírala o lokty a myslela na to, jak mě zítra bude bolet hlava, uslyšela jsem někoho vejít.

„Tak ještě jednou ahoj," zaslechla jsem známý melodický hlas.

Pozvedla jsem oči, aniž bych se obtěžovala zvednout se z pultu, na kterém jsem už napůl ležela. Byl to Jack… a po těch dvou hihňalkách ani vidu.

„Ahoj. Bavil ses dneska dobře?" zeptala jsem se ho a ukázala plnou pusu krekrů.

„A jéje. Krekry… to není nikdy dobrý znamení. Vypilas toho hodně?" zeptal se.

„Možná, pokud považuješ za hodně o tři víc, než si obvykle dávám." Protáhla jsem obličej a vzpomněla si na svou poslední kocovinu. Na zítřek jsem se opravdu netěšila.

„Zjišťuju, že nejlepším lékem na opici je nepřestat pít," řekl a zašklebil se. Přešel k pultu naproti mně a opřel se o něj rukama.

„Jasně, když je ti sedmnáct a seš schopnej dělat takový kraviny," nadhodila jsem. „Jenže já se zejtra ráno probudím s pachutí v puse a oči budu mít napuchlý jako tenisáky," pokračovala jsem se smíchem.

„Páni, to je skutečně detailní popis. Jsem skoro v pokušení tady zůstat a bejt toho svědkem." Zasmál se. „A pro příště, je mi čtyřiadvacet, nikoli sedmnáct," dodal. Zvedla jsem obočí.

Mladý štěně. Dřív jsem byla schopná pít a protancovat celou noc, hodinu spát, další den jít do práce, a přesto vypadat skvěle. Ach, chtěla bych být zas mladá a nerozumná.

Nerozumná jsi pořád…

Protáhla jsem si ruce nad hlavou a za zády, abych se narovnala. Když jsem se na něj znovu podívala, uvědomila jsem si, že jsem mu prakticky strčila výstřih před oči, takže po něm klouzal očima.

„Zíráš mi na prsa?“ uhodila jsem na něj a laškovně zatřásla rameny. Ztuhnul a vyprsknul smíchy.

„Ano, ano. Myslím, že ti zírám na prsa. Jsou docela pěkný,“ podařilo se mu ze sebe dostat se smíchem.

„Jsou docela pěkný, to je pravda. A obě moje. V L. A. asi moc často na pořádný nefalšovaný prsa nenarazíš, ale pár nás tu s pravýma ještě běhá.“

Zasmáli jsme se oba.

„Myslím, že máš ráda, když ti chlapi zíraj na prsa. Proč by sis na ně jinak dávala třpytky?“ zeptal se a zadíval se mi do očí, aniž by se přestal smát.

„Třpytky? O čem to mluvíš?“ podívala jsem se na sebe a uvědomila si, že mám skutečně ve výstřihu třpytky. „Máš pravdu. Než jsem se večer oblíkla, namazala jsem se trochou tělového mléka se třpytkama.“

„Ach jo, vy holky vyvádíte fakt zvláštní věci. Hlavně vy americký. Tolik třpytek a lesku. Kdo vám kdy řek, že se maj kozy třpytit. Sory, prsa,“ opravil se.

„Klidně říkej kozy, i když prsa jsou lepší. Nebo balóny,“ pronesla jsem, aniž bych hnula brvou.

„A co takhle melouny?“ opáčil.

„Cecky?“ nadhodila jsem.

„Hmmm, a co třeba vemena?“ pokračoval a zoufale se snažil nerozesmát.

„Pěkný, ale není nad dudy,“ snažila jsem se ze sebe vypravit dřív, než jsem vybuchla smíchy a rozprskla všechny ty slané krekry po celém pultě. Smáli jsme se, až mi tekly slzy, a snažili se všechny ty vyprsklé krekry z pultu setřít. Vtom vešla Holly. Stačil jeden pohled a začala vrtět hlavou.

„Probůh, co se to tady děje? No nic. Jacku, sháněj se po tobě ty tvý dámy. Slintaj u vchodu. Nejvyšší čas, aby sis je odved k sobě. Grace, proč máš plnej výstřih drobků?“ zeptala se a zírala na mě nevěřícně.

Znovu jsme se rozesmáli a já natáhla ruku na rozloučenou.

„Jacku, moc ráda jsem tě poznala. Doufám, že příště už se budu trochu krotit. Užij si tu vaši trojku,“ pronesla jsem se šibalským úsměvem. Ten kluk byl skvělý a já měla radost, že budu mít možná nového kamaráda. Stiskl mi ruku jemně, ale s nadšením.

„Grace, přinejmenším to bylo zajímavý. A tvoje třpytící se prsa jsou nádherný. Užij si tu svoji opičku.“ Potřásl mi rukou a se smíchem vyšel z kuchyně. Když ho Holly vyprovázela, políbil ji na tvář.

Sledovala jsem, jak odchází s tou svojí blondýnou a brunetou, a myslela na to, jak náramně tenhle večer vyšel. Holly vyprovodila poslední hosty ke dveřím a vrátila se ke mně. Rozhlédla se po tom nepořádku, který zůstal všude kolem, a řekla: „Ten svinčík uklidíme ráno?“

„Nebo odpoledne?“ navrhla jsem s hlavou v dlaních.

„Platí. Jdeme spát.“ Zamkla, zatímco jsem pozhasínala světla. Vlekly jsme se po schodech nahoru, probíraly večer a mířily přes halu do svých pokojů.

„Holly, ta párty neměla chybu. Jsem na tebe fakt pyšná. Povedlo se ti všechno, co sis předsevzala, nic tě nezastavilo. Jsi prostě třída.“ Usmála jsem se a u dveří ji objala.

„Jo, *snažila* jsem se. Teď se jdi vyzvracet. Koukám, že to potřebuješ,“ nařídila mi a nasměrovala mě do pokoje.

„To máš pravdu. Dobrou, příšero,“ utrousila jsem přes rameno. Už jsem vážně nemohla.

„Dobrou, ropucho. Teda teď vážně, Grace. Pět martini?“ bylo to poslední, co jsem ji slyšela říct, než jsem jí zavřela dveře před nosem a padla do postele.

Těsně před usnutím jsem si vzpomněla na svoje prsa se třpytkami a v duchu se usmála.

KAPITOLA TŘETÍ

Ráno to byl totální očistec… Nemluvě o tom, že jsem zvracela. Po probuzení mi kvůli zbytkům řasenky trvalo několik minut, než se mi vůbec podařilo rozlepit oči. Bylo mi jasné, že tenhle den zřejmě bude tím nejhorším v mém životě. Nikdy, opakuju *nikdy,* už si nedám víc než dva koktejly. Jednoduše už to nedávám. Strašně ráda bych předstírala, že pořád ještě můžu pařit s mladšími a bez následků do sebe házet jeden koktejl za druhým, ale už to prostě nezvládám. Újmu jsem rozhodně pociťovala – a to teda pořádnou.

Pokusila jsem se obléknout, ale gravitace byla silnější. Nakonec jsem si to do haly namířila ve staré sportovní košili a šortky nechala na podlaze u sebe v ložnici jako důkaz prohraného boje. Po opakovaných pokusech udržet rovnováhu jsem konečně jakžtakž kráčela halou. Byla jsem bez šortek a opírala se o zeď, kterou jsem následně vyměnila za zábradlí. Vůně kávy mě k sobě přitahovala jako magnet. Uslyšela jsem Holly, jak se baví s někým po telefonu, a v duchu jsem tu její příšerně dobrou náladu proklínala. Holly kocovinu nemá nikdy. Potvora jedna.

„Ano, teď máš naplánováno na sedmýho MTV a pak ten samej měsíc dvanáctýho focení do časopisu *Style*," vykládala do telefonu. S úsměvem pozorovala, jak si nalévám do hrnku kávu, dlaněmi ho objímám a zhluboka vdechuju vůni. Možná se tak za den za dva budu opět cítit jako člověk. Odříhla jsem si a pomyslela si, že to bude na delší lokte.

„Tak poslouchej, vážený pane. Máš vůbec ponětí, jak těžký bylo sladit harmonogram vás všech? Bude tam polovina herců. Dvanáctýho musíš udělat to focení. Alespoň, že je to tady v L. A., takže žádný cestování. Ano, vím, že tenhle podzim hodně cestuješ. Jacku, někdy se, upřímně řečeno, chováš jako malej parchant." Zasmála se a pokynula mi, abych se posadila.

Byla jsem si vědomá toho, že mi nohy můžou kdykoli vypovědět službu, a tak jsem se usadila do jednoho z pohodlných křesel v jídelním koutě. Srkala jsem kávu a myslela na předešlý večer a setkání s Jackem. Usmála jsem se při představě, jak by ten náš rozhovor vnímalo okolí.

„Právě se probudila. Jo, vypadá, že má kocovinu. Počkej, mrknu se," řekla a probodla mě pohledem. „Jack mě prosí, abych ti koukla na oči, jestli nevypadají jako… počkej, cože? Mám se kouknout, jestli nevypadají jako tenisáky?" zadívala se na mě s podivem.

„Vyřiď Hamiltonovi, ať si vylíže." Naříkala jsem a nechala padnout hlavu na opěrku křesla. Cítila jsem zvláštní potěšení, že si pamatuje náš rozhovor tak detailně, a překvapilo mě, že si ho pamatuju taky.

„Řekla, ‚ať si vylíže'. Ne, fakt to řekla," opakovala mu a já se potichu pro sebe smála. „Chce vědět, co přesně má vylízat, Sheridanová," odvětila a koulela přitom očima.

„Vyřiď Hamiltonovi, že to pochopil naprosto správně, má vylízat Sheridanovou," křičela jsem, aby mě slyšel, až mi z toho samotné málem praskla hlava.

„Dobrá, hra po telefonu končí. Hele lidi, můžete pokračovat v týhle předehře s příjmeníma příště? Jacku, my si promluvíme pozdějc. Cože? Ježíš. Dobrá, zeptám se jí. Tak čau… Pokládám to." Ukončila hovor, položila telefon na pult a pozorně mě studovala.

„Co? Proč si mě tak prohlížíš?" zeptala jsem se a uvědomila si, že se zubím od ucha k uchu.

„To mi pověz ty. Proč se mě dotazuje na tvý třpytící se prsa?" vyptávala se mě s pozdviženým obočím. Neodpověděla jsem a ponořila hlavu do hrnku s kávou. Zoufale jsem se snažila, abych se nezačala smát ještě víc.

* * *

Holly se o mě ten den hezky postarala: nechala mě na pokoji, pouze mi donesla Sprite a slané krekry Saltines. Tentokrát jsem se snažila mít drobky pod kontrolou. Většinu času jsem strávila na gauči. Po tom šíleném dnu s kocovinou jsem musela usnout, protože když jsem se probudila, venku byla tma a Holly byla pryč. Na konferenčním stolku vedle mě mi nechala vzkaz a stoh časopisů.

Čau opilče,

tady máš ty povídky, který jsi slíbila přečíst. Jdu na večeři s klienty. Neměla bych se moc zdržet. Brnkni, jestli budeš cokoli potřebovat, a umyj se. Vypadáš příšerně.

Mám tě ráda.

H.

Holly měla pravdu. Opravdu jsem vypadala žalostně. Zamířila jsem do koupelny umýt si obličej a vyčistit si zuby. Potřebovala jsem trochu rozproudit energii, takže jsem se převlékla do plavek a popadla ručník. Při cestě zpátky na mě znovu vykoukl stoh časopisů, ve kterých byly nalepené barevné samolepicí papírky. Ještě jednou jsem si přečetla její vzkaz, sáhla po časopisu, který ležel úplně navrchu, a prolistovala první povídku. Otočila jsem oči v sloup při představě, že uvažuju o tom přečíst si takovýhle sladák, když jsem se jim vždycky vyhýbala jako čert kříži. Přesto jsem si ho však vzala s sebou ven k bazénu.

Znovu jsem obdivovala, jak byl Hollyin dům nádherný. Stál vysoko v kopcích a nabízel překrásný výhled do tří stran. Byl to moderní kalifornský dům v loftovém stylu, se spoustou denního světla. Dokonce měl ozvučovací systém, který fungoval nejen vevnitř, ale i na verandě. Zastrčila jsem do něj iPod a vybrala svůj oblíbený seznam ploužáků od U2.

Nejlepší částí domu byl nekonečně dlouhý bazén. Z něj byl výhled nejkrásnější – na centrum L. A. Holly měla dokonce i nepostradatelnou vířivku, kde jsem po půlhodině plavání skončila. Zpátky do formy jsem se dostala díky spoustě různých aktivit. Jednou z nich bylo právě plavání, a to minimálně třikrát týdně.

Relaxovala jsem ve vířivce, jejíž masážní proudy zlikvidovaly poslední zbytky alkoholu a neuvěřitelně mě nakoply. Z láhve jsem upila trochu vody a můj pohled padl na stoh časopisů.

Ach jo, sakra. Slíbilas jí to.

Začetla jsem se a vzpomněla si na Holly. Byla úplně mimo, když líčila, jakou má pro ty povídky slabost. Abych řekla pravdu, měla jsem trochu obavy. Nechtěla jsem podlehnout té samé mánii, které už zcela očividně podlehla Holly. Sexy vědátor Joshua, ha? Uvidíme…

Sotva jsem se začala nořit do příběhu, uslyšela jsem hlasy. Přicházely z vnitřku domu. Nakoukla jsem dovnitř a uviděla Holly a vysokého, atraktivního muže. Kráčeli směrem k francouzskému oknu a mířili za mnou ven. Holly na sobě měla černé zavinovací šaty a úchvatné sandály z hadí kůže.

Zatracená práce, Holly to sekne. Určitě s tím vysokým hezounem měla rande… počkat, není to Jack?

Jen co se dostali blíž na verandu, uvědomila jsem si, že nevypadá jako ten kluk ze včerejška, ale byl to on.

Tohle nebyl ten neupravený frajírek z Hollywoodu, s nímž jsem flirtovala v kuchyni. Tohle byl velmi atraktivní muž oblečený v tmavě šedém saku a kravatě, hladce oholený, se záplavou zlatých kudrn. Včera

měl na hlavě příšernou baseballovou čepici, a tak mi unikly jeho dokonalé vlasy. Na kudrnaté vlasy fakt trpím.

Doprkvančic, schovej ten časopis. SCHOVEJ TEN ČASOPIS!

Rychle jsem přes stoh časopisů vedle sebe hodila košili a nasadila výraz, který by se, doufejme, dal označit jako neutrální.

„Čau, Gracie. Vidím, že už je ti líp!" zavolala na mě Holly, když se blížili k vířivce.

„Mnohem líp. Zaplavala jsem si a už jen relaxuju," odpověděla jsem. Byla jsem v nevýhodě, seděla jsem mnohem níž než oni, a tak si Jack sednul do dřepu.

„Čau, Sheridanová. Jak pravá Hollywooďanka. Vířivka, měsíční svit, výhled na město." Rozhlížel se kolem.

„Strategicky umístěný masážní proudy pro záruku nejlepšího požitku," opáčila jsem a přitom na něj spiklenecky mrkla, zatímco Holly za ním zaúpěla.

„Ježíš, Grace, už jsi tam moc dlouho," řekla a smála se.

„Jojo. Pravda. Už jsem tu moc dlouho. Prosím ručník, mám z toho dlouhýho vysedávání ve vířivce úplně scvrklou kůži," poznamenala jsem. Holly ručník nachystala, posadila se do křesílka a odkopla svoje nádherné sandály. „Tak co, vy dva, jaký jste měli dneska den?" zeptala jsem se jich a chytla se Jackovy ruky, kterou mi nabídl, aby mi pomohl z vody.

Podal mi ručník, ale předtím si stihl prohlédnout moje černé plavky. Jasně, nebyly tak hogofogo jako bikiny, ale nepózovala jsem přece pro titulní stránku *Sports Illustrated.* Když jsem viděla, jak si prohlíží moje zpevněné nohy, ploché bříško a silné paže, pomyslela jsem si, že se všechno to mé cvičení vyplatilo. Zatřepala jsem svými dlouhými vlasy a vymačkala z nich vodu, utřela se do ručníku a vklouzla do židle vedle Holly. Jack si sednul naproti nám.

Vrátili se z večeře, kterou pořádal časopis *People,* a Jack tam prý byl za hvězdu. Během našeho rozhovoru mi došlo, že ten film je mnohem větší trhák, než jsem si představovala. Jackovi se navíc dostávala poměrně velká dávka publicity. Většinu večera strávili s lidmi z branže a dalšími významnými osobami.

V tomhle je Holly ve svém oboru jednička. Lidé zapomínají, že se *showbyznys* nazývá *showbyznysem* z určitého důvodu. A rozjet kariéru tou správnou cestou znamená hodně úsilí. Často se stává, že se mladý talentovaný herec v té spoustě humbuku kolem filmu ztratí a bez správného vedení po něm po čase neštěkne ani pes. Holly dbá na to, aby

její „ovečky“ pracovaly na projektech, které je uspokojují nejen umělecky, ale které jim přinášejí i komerční ohlas. K tomu je však občas nutné zajít do společnosti, třeba jako dnes večer.

Zatímco Jack hýřil vtipy o lidech, které poznal, začínala jsem chápat, že ten rozruch kolem *Času* přijít musel a že si na to Jack ještě úplně nezvykl, což bylo dobře. Spousta takových herců se totiž bere až příliš vážně a syndrom vyhoření pak na sebe nenechá dlouho čekat.

Holly začala vyprávět historky z doby, kdy jsme se do L. A. nastěhovaly poprvé. Věděla jsem, že to nebude trvat dlouho a ztrapní mě.

„No a Grace před tím režisérem zpívala s plným nasazením, plná odhodlání. Byla přesvědčená, že tu roli získá. Dala tomu všechno. Když skončila a stála uprostřed jeviště, člověk by řekl, že si za ten výkon zaslouží ocenění Tony,“ odmlčela se a podívala se na mě, abych to potvrdila.

„Jo, stála jsem tam a myslela si, že to mám v kapse. Konečně mě měli obsadit do novýho muzikálu,“ pokračovala jsem. „Pak jsem si ale všimla, že je ten režisér na takovej konkurs oblečenej nějak ležérně. Příšerně ležérně.“

„Jako kdyby měl na sobě kombinézu a vedle něho stál kýbl s vodou a mopem!“ vykřikla Holly a padla celá vysmátá Jackovi na rameno.

„Cože? Proč byl ten režisér takhle oblečenej?“ chtěl vědět Jack.

„Protože to nebyl režisér, byl to…“

„…údržbář,“ dopověděla jsem a schovala obličej v dlaních.

„Grace se předvedla v tom nejlepším světle. Ovšem na konkursu pro nějakýho praštěnýho údržbáře! Tak ji to vzalo, že utekla z pódia rovnou do auta a byla pryč dřív, než se o tom kdokoli mohl dozvědět!“ Smíchy sotva popadala dech.

„Ale vsadím se, že on si to náramně užíval,“ připomněla jsem jí.

Holly zazvonil telefon a náš hovor přerušil. Se smíchem se omluvila, že to musí přijmout. Kvůli nočnímu vzduchu jsem se nepatrně zachvěla. Pořád jsem na sobě ještě měla plavky.

„Měla by sis ty vlhký plavky svlíknout. Nastydneš. Já už bych stejně měl jít,“ konstatoval Jack a zvedl se, aby mi podal další ručník.

„Jo, už je celkem pozdě. Vyprovodím tě,“ odpověděla jsem a postavila se vedle něj.

Přehodil mi ručník přes ramena a jemně mi je jím třel, abych se zahřála. Prošli jsme kolem telefonující Holly. Políbila ho na rozloučenou a rty naznačila „zavolám ti zítra.“

„Takže, Sheridanová. Ty jsi zpěvačka?“ zeptal se.

„Jo, dokonce jsem zpívala dřív, než jsem hrála.“ Povzdechla jsem si, zatímco jsme procházeli domem ke vchodovým dveřím.

„Proč to říkáš, jako kdybys kvůli tomu byla smutná?“ zeptal se a otočil se ke mně.

„Nejsem kvůli tomu smutná. Jen nezpívám tak často jako dřív a někdy mi to chybí. Ale chystám se znova začít s karaoke – vlastně hned příští tejden.“ Při té představě jsem se pousmála.

„No, tak mi hlavně nezapomeň dát vědět kdy. Strašně rád bych u toho byl,“ řekl a podíval se na mě. Došlo mi, že mám na sobě jen ručník a plavky, a tak jsem se rozhodla, že si s ním trochu pohraju.

„Hamiltone, byla bych strašně ráda, kdybys u toho *byl*,“ koketovala jsem s ním. Zvedla jsem ruku a pohladila ho po tváři. Atmosféra houstla. Přivřel oči.

„Hmmm…“ zaváhal a otevřel vchodové dveře.

„Co to má znamenat?“ zakřenila jsem se. *Nenaháněj ho, nenaháněj ho.*

Ještě jednou se otočil a zamyšleně se na mě podíval. „Hmmm…“ zopakoval a rošťácky na mě mrknul.

„Dobrou,“ rozloučila jsem se, když odcházel.

„Dobrou, Sheridanová,“ zavolal přes rameno. A byl pryč.

Zavřela jsem dveře, asi na minutu se o ně opřela a přemýšlela o tom jeho „hmmm…“. Najednou jsem od nich odskočila, protože mě vyděsila Holly, která mě pozorovala z druhé místnosti.

„Hmmm?“ šklebila se.

„Žádný hmmm už nebude, dala bych ti vědět. Je to můj novej kamarád. Toť vše. Proboha živýho, vždyť je mu čtyřiadvacet!“ opáčila jsem, prošla kolem ní a zamířila nahoru.

„Možná bys s tím hmmm mohla slušně naložit, vždyť víš!“ zakřičela za mnou.

Pravda pravdoucí.